

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1059 ²	Μεγάλη Δευτέρα βράδυ 14 Ἀπριλίου 2014 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἵποκρισία

«Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί,...» (Ματθ. 23,13 κ.έ.)

Δριμύς, ἀγαπητοί μου, δριμύς δριμύτατος ὑπῆρξε ὁ ἔλεγχος τοῦ Κυρίου **ἐναντίον τῶν φαρισαίων καὶ γραμματέων**. Οὐδέποτε ἄλλοτε ὁ Κύριος μίλησε μὲ τέτοια δριμύτητα.

Ὁ Χριστὸς ὑπῆρξε ὁ πρῶτος καὶ γλυκὺς διδάσκαλος. Ἡ διδασκαλία τοῦ ἦταν γλυκειὰ σὰν τὸ μέλι. Τὰ λόγια τοῦ ἔμοιαζαν μὲ τὸ ἥσυχο ποταμάκι ποῦ τρέχει καὶ ποτίζει τὴν πεδιάδα χωρὶς θόρυβο. Τώρα ὁμως τὰ λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα ἤλεγξε τοὺς φαρισαίους, μοιάζουν μὲ καταρράκτη καὶ μὲ κεραυνό. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μεταχειρισθῆ τέτοια γλῶσσα ὁ γλυκὺς Ναζωραῖος, σημαίνει ὅτι χρειαζόταν. Διότι ὑπῆρχε ἀνάγκη. Ὅπως ὁ γιατρὸς ὡς τελευταῖο μέσο μεταχειρίζεται τὴν ἐγγείρησι, τὸ μαχαίρι, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς, ὁ ἀφθαστος ἰατρὸς τῶν ψυχῶν, ὡς τελευταῖο φάρμακο γιὰ τὴ θεραπεία τῶν φαρισαίων μεταχειρίζεται τὸν ἔλεγχον. **Ὁ ἔλεγχος** εἶνε ὁ θερμοκαυτῆρ τῆς ἀληθείας. Εἶνε τὸ μαχαίρι ποῦ παίρνει στὰ χέρια τοῦ ὁ Χριστὸς γιὰ ν' ἀφαιρέσῃ τὴ γάγγραινα. Ὑπάρχουν δυστυχῶς ἄνθρωποι ποῦ ἔχουν ἀκαθαρσία ψυχική. Εἶνε παχύδερμα, ποῦ χρειάζονται βαθειὰ κεντήματα γιὰ νὰ ξυπνήσουν ἀπὸ τὸν ὕπνον τῆς ἀμαρτίας. Τέτοιοι ἦταν καὶ οἱ φαρισαῖοι.

Γιατί τοὺς ἤλεγξε τόσο πολὺ ὁ Χριστός;

Οἱ φαρισαῖοι ἐθεωροῦντο τὸ ἀφρόγαλα τῆς Ἑβραϊκῆς κοινωνίας. Ἐνομίζοντο ὡς οἱ ἐκλεκτοί, οἱ ἅγιοι, οἱ διακεκριμένοι, ὅπως καὶ ἡ λέξι φανερώνει· φαρισαῖος = ἅγιος. Τέτοια ἰδέα εἶχε ὁ κόσμος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς. Διότι μὲ τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους εἶχαν κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ τοὺς πιστεύουν ὡς ἁγίους. Ἐν πρώτοις **προσεύχονταν ἐπιδεικτικὰ**. Γονάτιζαν στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες, στὴν ἀγορά, κ' ἐκεῖ ἐνώπιον τοῦ κόσμου ἀπήγγελλαν τὶς προσευχὰς τοὺς. Οἱ δὲ προσευχὰς τοὺς δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μία διαφήμησι, μιὰ ρεκλάμα τῆς «ἀγιότητός» τοὺς. **Ρε-**

κλάμα ἦταν ἡ προσευχή τοὺς, ρεκλάμα οἱ νηστεῖες τοὺς, ρεκλάμα τὸ βάδισμά τοὺς, ρεκλάμα καὶ ἡ **ἐνδυμασία** τοὺς. Κρεμοῦσαν πάνω τοὺς φυλαχτά, στὰ ὁποῖα εἶχαν τυλιγμένα χαρτιά μὲ διάφορα ἱερὰ ῥήτά. Ἔβαζαν φορέματα μὲ φοῦντες. Καὶ εἶχαν τὴν ἀξίωσι, νὰ καταλαμβάνουν **τὴν πρώτη θέσι** στὰ ἐπίσημα γεύματα καὶ τὶς ἄλλες συγκεντρώσεις. Αὐτοὶ ἀποτελοῦσαν τὸ γνώμονα τοῦ θρησκευτικοῦ βίου τῶν Ἰουδαίων. Ἦταν αὐστηροὶ τηρηταὶ τῶν τυπικῶν διατάξεων τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. Ἐξασκοῦσαν μεγάλη **ἐπιρροή στὸ λαό**, τὸν ὁποῖον «ἤγον καὶ ἔφερον» ὅπως ἤθελαν.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ οἱ φαρισαῖοι ἦταν 6.000, καὶ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦταν συγκεντρωμένοι στὰ Ἱεροσόλυμα. Οἱ φαρισαῖοι καὶ λόγῳ τοῦ πλοῦτου καὶ λόγῳ τῆς φαινομενικῆς ἀγιότητος καὶ λόγῳ τῆς ἐπιρροῆς τοὺς ἐπάνω στὴ μάζα τοῦ λαοῦ **ἀποτελοῦσαν δύναμι**, ποῦ κανεῖς δὲν τολμοῦσε νὰ θίξῃ.

Τόλμησε ὁμως ἕνας· **ὁ Χριστός!** Ὁ Χριστὸς ἔδινε προσοχὴ ὄχι στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι ἀλλὰ στὸ ἐσωτερικὸ πλοῦτο τῆς ψυχῆς. Ὁ κοσμάκης ἔβλεπε τὰ μπιχλιμπίδια, μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν στολισμένοι οἱ φαρισαῖοι· ὁ Χριστὸς ἔβλεπε τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ψυχῆς τῶν φαρισαίων, ποῦ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσία. Καὶ ὁ Χριστὸς ἀποφάσισε, προτοῦ νὰ σταυρωθῆ, νὰ κἀνῃ τὰ μεγάλα **ἀποκαλυπτήρια**. Μὲ τὰ «οὐαὶ» (Ματθ. 23,13 κ.έ.) ἔσυρε τὴν αὐλαία· ἔπεσε ἡ μάσκα, ἔπεσε ἡ λεοντή, ἔπεσε ὁ πέπλος ποῦ σκέπαζε τὴν ἀσχημία, καὶ φανερώθηκε ἀμέσως ἡ γύμνια, ἡ ἀκαθαρσία, ἡ ἀσχημία τῶν φαρισαίων. Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἔδειξε ὁ Χριστὸς, ὅτι «πᾶν ὅ,τι λάμπει δὲν εἶνε χρυσός». Οἱ φαρισαῖοι φαίνονταν, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἅγιοι· **ἦταν ὑποκριταί**. Τί ὠραῖα τοὺς παρομοιάζει ὁ Χριστὸς! Εἴστε, τοὺς λέει, ποτήρια, ποῦ ἐξωτερικῶς λάμπουν, ἀστράφτουν ἀπὸ καθαριότητα, ἀλλὰ μέ-

σα εἶνε γεμᾶτα ἀκαθαρσία. Εἶστε, συνεχίζει ὁ Χριστός, σὰν τοὺς τάφους, πού εἶνε σκεπασμένοι μὲ μάρμαρα, ἀλλὰ μέσα εἶνε γεμᾶτοι κόκκαλα, σάπιες σάρκες καὶ σκουλήκια. Εἶστε φίδια φαρμακερά, παιδιὰ τῆς ὀχιάς, καὶ χύνετε δηλητήριο παντοῦ. Ἐκμεταλλεύεστε τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀδυνάτους. «*Διυλίζετε τὸν κώνωπα καὶ καταπίνετε τὴν κάμηλον*» (Matθ. 23,24). Εἶστε τυφλοί, καὶ θέλετε νὰ γίνετε ὁδηγοὶ τῶν ἄλλων. Εἶστε δαίμονες, καὶ θέλετε νὰ παρουσιάξετε ὡς ἄγγελοι. Εἶστε λύκοι, καὶ θέλετε νὰ παρουσιάξετε ὡς πρόβατα. Εἶστε μαῦροι σὰν τὰ κοράκια, καὶ θέλετε νὰ παρουσιάξετε σὰν τὰ ὀλόλευκα περιστέρια. Ἀφήσατε τοὺς ζωντανούς, τοὺς φτωχοὺς, καὶ ἀσχολεῖσθε μὲ τοὺς τάφους καὶ τοὺς πεθαμένους. Διότι οἱ φαρισαῖοι, γιὰ ν' ἀποδείξουν ὅτι ἔχουν σεβασμό, στόλιζαν τοὺς τάφους τῶν προφητῶν. Ποιοί; Αὐτοὶ πού ἐτοιμάζονταν ν' ἀνοίξουν νέο τάφο καὶ νὰ ρίξουν μέσα τὸ μεγάλο προφήτη καὶ μάρτυρα, τὸ Χριστό. Ὡ τῆς ὑποκρισίας!

«*Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί*» (Matθ. 23,13-33). Ὅχτῳ φορὲς τὸ εἶπε ὁ Χριστός, καὶ κάθε φορὰ πού τὸ ἔλεγε ἦταν σὰν νὰ πέφτη μαστίγιο στὰ κεφάλια τῶν φαρισαίων.

***

Ἔτσι ἤλεγξε τότε, ἀγαπητοί μου, τὴν ὑποκρισία ὁ Χριστός. Γεννᾶται τώρα τὸ ἐρώτημα: **Σήμερα υπάρχουν ὑποκριταί;**

Ὡ, σήμερα ἡ ὑποκρισία πλημμύρισε τὸν κόσμο. Ἐὰν ὁ Χριστός ἐρχόταν πάλι στὴ γῆ, δὲν θὰ εὔρισκε πλέον 6.000 ὑποκριτάς, ἀλλὰ ἑκατομμύρια ὀλόκληρα. Εἶνε τόσοι οἱ ὑποκριταί, ὥστε θὰ ἔλεγε ὄχι ὀχτῳ ἀλλὰ ἑκατὸ φορὲς τὸ «*οὐαὶ*». **Ὅπου νὰ στραφοῦμε** συναντοῦμε τὴν ὑποκρισία. Ὅλοι σήμερα φοροῦν τὸ προσωπεῖο τῆς ὑποκρισίας. Ἄλλα ἔχουν στὴν καρδιά καὶ ἀντίθετα λέει ἡ γλῶσσα.

Θέλετε νὰ σᾶς παρουσιάσω μερικοὺς **τύπους σημερινῶν ὑποκριτῶν**; Ὑποκριτῆς εἶνε ἐκεῖνος πού κάνει τὸ μεγάλο πατριώτη, ἐκφωνεῖ λόγους ὑπὲρ τῆς πατρίδος, δείχνει δῆθεν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πρόοδό της, ἀλλὰ σὲ μία δεδομένη στιγμή δὲν διστάζει νὰ βάλῃ φωτιὰ στὸ δυναμίτη καὶ ν' ἀνατινάξῃ τὴν πατρίδα. Ὑποκριτῆς εἶνε ἐκεῖνος πού κάνει τάχα τὸ φιλόπρωτο, ὅτι ἐνδιαφέρεται γιὰ τοὺς φτωχοὺς, τὰ ὄρφανὰ καὶ τὶς χῆρες, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς φιλανθρωπίας κρύβει τὴν ἰδιοτέλεια, τὸ συμφέρον του, τὴν ἀτομικὴ του ἐξυπηρέτησι. Ὑποκριτῆς εἶνε ἐκεῖνος πού ἄμα σὲ βλέπῃ στὸ δρόμο σοῦ βγάζει τὸ καπέλλο, σὲ ρωτᾷ γιὰ τὴν ὑγεία σου, κάνει πῶς ἐν-

διαφέρεται γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴν οἰκογένειά σου, ἀλλὰ μόλις τοῦ δοθῇ ἡ κατάλληλη εὐκαιρία δὲν διστάζει νὰ σὲ ρίξῃ στὸ λάκκο. Ὑποκριτῆς εἶνε ἐκεῖνος πού σὲ πλησιάζει ὡς φίλος, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς φιλίας κρύβεται φίδι, ὑπάρχει καρδιὰ ἐνὸς Ἰουδα, ἐνὸς Ρασπούτιν. Ὑποκριτῆς εἶνε ἐκεῖνος πού φαίνεται ὅτι κόπτεται γιὰ τὴ θρησκεία, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶνε ἄπιστος καὶ ἄθεος.

Καὶ τώρα ὁ χειρότερος καὶ συνηθέστερος τύπος ὑποκριτοῦ. Ποιὸς εἶνε, πῶς ὀνομάζεται; Δὲν σᾶς λέω τὸ ὄνομά του. Διότι ὁ ὑποκριτῆς αὐτὸς ὑπάρχει μέσα στὸν καθένα μας. Εἶνε **ὁ σημερινὸς Χριστιανὸς!** Τὸν βλέπετε; Ἔρχεται στὴν ἐκκλησία τώρα τὴ Μεγάλῃ Ἐβδομάδα· ἀνάβει τὸ κερί του, προσκυνεῖ τὶς εἰκόνες, φιλάει τὸν Ἐσταυρωμένο, νηστεύει, κρατᾷ τὴ Σύνοψη. Ἄλλ' αὐτὰ τὰ κάνει μόνο στὴν ἐκκλησία. Μόλις βγῇ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, θὰ ἀδικήσῃ, θὰ ὑβρίσῃ, θὰ βλαστημήσῃ τὸ σταυρὸ πού φίλησε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Σᾶς ἐρωτῶ· εἶνε ἢ δὲν εἶνε αὐτὸς ὑποκριτῆς; Καθαρίζει ἀπ' ἔξω τὸ ποτήρι, ἀλλ' ἀφήνει μέσα τὴν ψυχὴ του ἀκάθαρτη καὶ ἐλεεινῇ.

***

Ἀγαπητοί! Ἡ ὑποκρισία εἶνε **τὸ χειρότερο ἐλάττωμα**. Προσέξτε τί θὰ πῶ· Ἀπὸ ἓνα ὑποκριτῆ προτιμῶ ἓνα φανερό κακοῦργο. Γιατί; Διότι ὁ κακοῦργος εἶνε γνωστὸς καὶ μπορεῖς νὰ λάβῃς τὰ μέτρα σου καὶ νὰ προφυλαχθῆς. Ὁ φανερός κακοῦργος καὶ ἁμαρτωλὸς μοιάζει μὲ σκόπελο, ἓνα βράχο πού ἐξέχει πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, τὸν βλέπει ὁ πλοίαρχος, λοξοδρομεῖ καὶ τὸ πλοῖο σφύζεται. Ἐνῶ ὁ ὑποκριτῆς εἶνε βράχος πού δὲν φαίνεται, εἶνε κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα· εἶνε **ὑφαλος**, ὑποβρύχιο. Ὁ ὑποκριτῆς εἶνε ἡφαίστειο ὑπόουλο, εἶνε πονηρὴ ἀλεπού, εἶνε τορπίλλα τοῦ διαβόλου. Περπατᾷς ξένοιαστος, καὶ ὁ ἄλλος ὁ ὑποκριτῆς σοῦ σκάβει τὸ λάκκο. Γι' αὐτό, ἀγαπητοί μου, εἶπε τὰ φοβερά «*οὐαὶ*» ὁ Χριστός.

Ἄς φύγουμε μακριὰ ἀπὸ τὴν ὑποκρισία, τὴ μητέρα τῆς κακίας. Ἄς ἀγαπήσουμε τὴν **εἰλικρίνεια**, τὴ μητέρα τῆς ἀθωότητος. Ἐὰν δὲν θέλουμε ν' ἀκούσουμε κ' ἐμεῖς τὰ φοβερά «*οὐαὶ*» κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, ἄς καθαρίσουμε τὶς ψυχές μας ἀπὸ τὸ μικρόβιο τῆς ὑποκρισίας, ἄς ἐνθρονίσουμε τὴν ἀλήθεια στὴν καρδιά μας. Ἡ δὲ ἀλήθεια, ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἀθωότης εἶνε αὐτὸς ὁ Χριστός, ὁ ἔσταυρωμένος Χριστός, τοῦ ὁποίου ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία εἶθε νὰ εἶνε πάντοτε μαζί μας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**